

Évközi 12. vasárnap – 2010. június 20. – C év

Egy becsületes, szentéletű ember földi élete végén a Mennyországba került. Már rögtön a bejáratnál kapott egy szép aranykoronát. Fejére is tette, s meglegedetten sétált a Menny szép, virágos ösvényein. A vele szembe jövő többi üdvözült fején is aranykorona csillogott. Némelyiket azonban csodálatos drágakő is díszítette. A mi emberünk koronáján nem ragyogott drágakő. Kérdőre is vont a egyik angyalt: hogy hogy egyes emberek koronájára drágakő is jutott, de bezzeg az övére nem?! Az angyal így válaszolt: „A drágakő a szentek könnycseppjeit jelenti, s azok koronáján díszeleg, akik tudtak sírni földi életükben.” „Miért kellett volna sírnom? – kérdezte mi emberünk – Hiszen végig magam mellett éreztem Isten jelenlétét, nyugodt és kiegyensúlyozott életem volt.” „Igen, ezért kaptad az aranykoronát. Drágakő azonban csak azoknak jár, akik sírni is képesek voltak.” – felelte az angyal.

Vallásosságunkat sokszor az teszi hiteltelenné, hogy szinte semmi komoly áldozatot nem vagyunk képesek meghozni Isten vagy embertársaink iránti szeretetből. Komoly áldozat az ember számára az, ami már valóban fáj, ami súlyos lemondást követel tőlünk. Legföljebb kényszerből hajlandó az emberek többsége ilyesmit elviselni, ha már semmiképp sem tud kihátrálni valamilyen szenvedés elől, de akkor is legtöbbször zúgolódva, méltatlankodva cipeli. Igen, számos ember él mostanság abban a tévképzetben, hogy a vallás megélése csupa öröm, vidámság, a földi jólét egyik fő forrása. Isten nem lehet jelen ott, ahol szenvedés, nyomorúság, betegség, igazságtalanság van. Milyen sokan pusztán a betegségeikből való gyógyulást várják Istentől, s ha ez megtörténik, akkor látják csak igazolva hitüket. Mások pedig – szintén nem kevesen – kifejezetten elutasítják Isten létét, amikor szenvedésbe ütköznek.

Ezzel szemben a mai szentírási olvasmányok világossá teszik, hogy a kereszténység egyáltalán nem beszél olyan Istenről, aki szenvedésmentes életet ígér, aki itt a földi létben akarja maradéktalanul boldoggá, meglegedetté tenni az embert. Az ószövetségi olvasmányban nem valamiféle vidám esemény, valami örömteli ünnep váltja ki a bűnbánatban való megtisztulás, a megújulás vágyát, hanem éppen a gyász, a közös fájdalom. Az a keserves élmény, amikor Izrael fiai mellüket verve föltekintenek arra, akit átszúrtak az ő bűneik miatt. Az evangéliumban pedig Jézus azt nevezi az Ő igazi követőjének, aki önként vállára veszi és hordozza a szenvedés keresztjét. Nem mintha Isten akarná, vagy még inkább okozná a szenvedést! Isten valóban örök boldogságra teremtette, hívta meg az embert, azért nem is természetes számunkra a fájdalom és a halál. Azonban a bűn szakítást jelentett Istennel, az örök, boldog élet forrásával, elfordulást jelentett attól az élettől, amit egyedül Ő képes megadni számunkra. A szabadságunkkal együtt járó felelősségből fakad, hogy gonosz tetteink következményeit el kell viselnünk: fájdalmat, keserűséget okozunk a bűnökkel mind önmagunknak, mind másoknak. Mások bűnei is – amelyekben mi ártatlanok vagyunk – rombolják a mi életünket, boldogságunkat. Isten irántunk

való végtelen szeretetében nem akarja, hogy végleges legyen számunkra a szenvedésnek ez a keserű mélysége, mindenáron vissza akarja adni nekünk az örök boldogságot. Ezért a megváltó kereszthalálban teljesen ártatlanul magára veszi bűneink minden következményét, önként belebocsátkozik a fájdalomba. A szenvedést, amit nem Ő, hanem az emberi bűn okoz, a szeretet eszközévé és legnagyobb jelévé teszi.

Amíg a bűn jelen van az emberiség és az egyes emberek életében, addig senkit sem lehet kitartóan, hűségesen szeretni szenvedés nélkül. Óhatatlan, hogy ne okozzunk kínlódást azoknak, akik ragaszkodnak hozzánk, illetve hogy mi is ne éljünk át fájdalmakat azok részéről, akik fontosak számunkra. Sőt, éppen azzal mutatjuk meg, hogy valóban fontosak, hogy szenvedni is tudunk értük. Amikor nem a magunk bűnei miatt kínlódunk, hanem mások terheit vállaljuk fel szabadon, akkor a Megváltó Krisztus társai leszünk, Aki mindannyiunkért önként szenvedett és halt meg. Azonban ha társai leszünk a gyötrelemben és a halálban, társai leszünk a feltámadásban és az örök életben is.